

Đề bài:

*Đã lại ngôi nhà  
Ấm ở khi còn nhỏ  
theo tưởng tượng  
của em.*

## Bài làm

Là trẻ thơ, ai chẳng có một lần được nghe truyện *Tấm Cám*? Trong giấc mơ thơm mùi thị chín có cô Tấm dịu hiền âu yếm xoa đầu. Trong giấc mơ tôi có lần ngỡ mình đã được đứng trước ngôi nhà, trước mảnh sân con, dạo trong khu vườn nhà Tấm.

Ngôi nhà Tấm ở có ba gian, mái tranh ngả màu thâm lại thành một màu nâu bình dị, màu của những mái nhà quê yên tĩnh khuất sau những rặng cây. Những bức vách được đan bằng nửa cần thận và tỉ mỉ từ đôi bàn tay khéo léo của người cha, vách được trát bùn thành một lớp dày, bùn khô đi mang một màu trắng đục, xám xám của đất. Cột nhà là những cây gỗ xoan rắn chắc cũng đã ngả màu nâu. Chiếc võng gai được mắc vào đầu hai cây cột, đã từng kẽo kẹt giữa những trưa hè đưa chị em Tấm vào giấc ngủ, và ban đêm là tiếng thở đều đều của cha. Sàn nhà bằng đất, một thứ đất đã được nện chặt, nhẵn bóng và bằng phẳng làm mát những bàn chân. Gian buồng được ngăn lại bằng tấm liếp nứa, hằng đêm nghe rõ tiếng nhai trầu bồm bồm của dì. Hai gian ngoài kê một chiếc võng tre, một bộ bàn ghế uống nước, và kê những chiếc bàn thờ tổ tiên. Nhà lúc nào cũng im ắng, thỉnh thoảng rộn lên tiếng cười vô tư của Tấm và Cám.

Ngoài hè, là nơi dì quay tơ đêm đêm Tấm thường vẫn thường thấy ánh đèn hắt qua khe hở vào gian ngoài, tiếng tơ vẫn quay đều đều chìm sâu vào giấc ngủ. Có những trưa hè hai chị em thường rủ nhau đánh chắt ngoài hè, sàn đất mát rượi xua đi cái oi nồng của nắng. Giàn thiên lí trước sân, quanh năm rủ bóng; những chùm hoa màu xanh mát rủ xuống, đưa hương dịu dịu; không gian bình yên đến lạ.

Sân nhà Tấm là mảnh sân nhỏ nền đất cao, xung quanh có gò. Tấm vẫn thường vãi thóc cho mẹ con gà mỗi sáng trên sân, nhìn đàn gà con lẫm chẫm theo mẹ chạy về, cô thấy vui vui. Mỗi sáng mai cho gà ăn xong. Tấm thường cầm chổi quét lá, những chiếc lá thiên lí già nua rụng xuống đêm qua khô khốc. Ngày nào cũng vậy mảnh sân con đã trở nên quen thuộc với Tấm, quen với những đêm trăng vác chõng ra ngồi ngẩng đầu nhìn lên giàn cây, qua kẽ lá là những vì sao lấp lánh. Tấm vẫn thường trò chuyện với mẹ qua những vì sao. Từ ngày mẹ mất Tấm phải ở với dì, phải làm việc nhiều hơn. Bố Tấm thì ít nói, suốt ngày ra đồng làm việc, Tấm ở nhà trông nhà và nấu cơm; chứ ít được đi chơi như Cám.

Trước nhà, bố Tấm lúc còn sống đã trồng hàng râm bụt đỏ, quanh năm nở hoa làm rực cả một khoảng sân. Tấm vẫn thường hái hoa làm trò chơi, sáng nào râm bụt cũng rụng đỏ gốc, lăn lóc theo chiều gió. Hàng cau đứng nghiêm thẳng tắp, luôn lúc lắc khoe những buồng, trái sai trĩu, mùa hoa thì bung ra một vòm trắng tinh khiết, lấp lóa dưới ánh mặt trời; rơi xuống cầu ao làm làn nước như có rắc hoa; sóng sánh và thơm hương. Ao không rộng lắm, chỉ như một chiếc hộp vuông trước nhà; phía bên bờ trồng một giàn

mướt, mùa này hoa mướt trở vàng, gọi bao nhiêu là bướm ong về trải hội. Mặt ao như sắc sỡ hơn bởi màu của những đóa hoa mới rụng và những bóng hoa in xuống, cả mảnh trời xanh cũng như chìm dưới nước, loang loáng bóng mây trắng trôi qua.

Cổng nhà Tấm là hai hàng chè mạn cắt đều tằm tấp, phủ dây tơ hồng óng ả. Thứ dây vàng vàng, dài mảnh mà Tấm vẫn thường hay rủ Cám làm vòng cô dâu mỗi buổi chiều chờ bố và dì đi làm về. Hai bên ngõ được trồng những cây xoan cao lớn, lúc nào cũng rủ bóng che mát rượi. Mùa xuân hoa xoan rụng tím cả đường như một tấm thảm biếc mà Tấm vẫn thường mơ. Nơi đây đã diễn ra bao trò chơi, in bao tiếng cười trong veo của bạn bè. Cây rom to lừng lững nằm ngay cạnh cổng, như một chiếc nấm khổng lồ. Tấm vẫn thường phải buộc trâu vào chiếc cọc đóng cạnh đó, cho trâu nhai rom.

Những buổi trưa không ngủ, Tấm thường ra ngõ ngồi nhìn trâu bình thản nằm nhai những cọng rom vàng, thỉnh thoảng lại vung chiếc đuôi dài đập đập vào lưng để xua những con ruồi li lợm. Có hôm Tấm rủ Cám bắt ruồi cho trâu, con trâu sung sướng vẩy tai ngoan ngoãn nằm im. Tiếng ve kêu rộn rã cả trưa hè!

Căn bếp được dựng ở trái nhà, cũng mái tranh, vách đất buổi chiều nhìn khói bay lên từ mái rạ nâu, xuyên qua nắng hoàng hôn long lánh, Tấm lại nhớ mẹ. Nhớ những chiều cùng mẹ nhặt rau, vo gạo nấu cơm, nhớ cả tiếng chày giã gạo của mẹ, nhớ cả cái dáng gầy gầy lên xuống theo nhịp giã ở hè bếp, hay tiếng ù ù đêm đêm của chiếc cối xay mẹ miệt mài xay lúa đêm khuya. Mẹ đã mất rồi, dì ghẻ cay nghiệt vẫn làm những việc mà xưa kia mẹ Tấm làm, nhưng Tấm không sao quên được hình bóng mẹ đã khắc sâu trong tiềm thức của Tấm, để bây giờ nhìn vật gì trong nhà Tấm cũng nhớ đến mẹ. Tấm nhớ chiều nào mẹ cũng xách nước ở cầu ao tưới cho giàn bầu sau nhà, giàn bầu bây giờ hình như không còn xanh và tốt như trước nữa; lá vàng nhiều hơn, và cũng ít hơn.

Nhìn từ xa, căn nhà của Tấm đơn sơ và bình dị, lặng lẽ khép mình ẩn dưới những tán cây. Hình ảnh này đã ám ảnh tôi rất nhiều, để hôm nay tôi cầm bút viết lên theo cảm xúc của mình ngôi nhà ấu thơ của cô Tấm dịu dàng, hiền lành, nhân hậu.

(Theo cô giáo Nguyễn Hồng Kiên)